

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Calepinus Ad librum

Calepino, Ambrogio

Venetijs, 1509

A ante H

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97861](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97861)

gnati: in cognatis nō vtiq; agnati: vtipta. Frater p̄ris. i. pa
 truis ē agnat⁹ ⁊ cognat⁹. M̄ris vō frater. i. aumculus co
 gnat⁹ ē s; nō agnat⁹. Hētilitas vō ⁊ agnationē ⁊ cognatiōes
 cōplectit. Agnatū ē dicim⁹ q̄cqd̄ vltra debitū natū est. Cū
 agnascētia ⁊ agnata mēbra appellat̄ q̄ abūdāt. P̄ly. mēbra
 aialib⁹ agnata iutilia sūt sicut sextus boi semper digitus.
Agnomen pe. p. d̄z ab agnatione in qua quis natus est.
Agnosco ex adnosco. s; d. euphōie cā mutat̄ i g. licet annomi
 no p̄ duplex m. scribat̄. Et agnoscere q̄dē d̄z de pp̄inqs et
 sanguine iūctis: vt Uir. agnosceatq; suos: letisq; ad menia
 ducit. De h̄ ē in dictioe cognosco. ab γνωσκω. u. γνωσκω.
Agmen s̄gt̄ multitudinē. Uir. vocat agmina seuu soroz. In
 terdum ordinatā multitudinē vt est exercitus iecedentis: vt
 longum per valles pascitur agmen inter dum impetum: vt
 apud eundem. Et leui sicut agmine tybis.
Aggredior ad aliquē gradior. Et hoc q̄nq; amice. Plau. i. asi.
 Etā tu here istunc amoue abste: atq; me aggredere. Quisq;
 hostit̄: vt sit aggredi iuadere. Salu. Et laterib⁹ ceteros ag
 gredif. Justin⁹. Quos er iprouiso aggressus facile fudit. Est
 enī aggredi gradati ire ⁊ cū iudis pp̄riū gladiator q̄ grada
 tim eunt ad dimicādū. Sūt et q̄nq; aggressio v̄bis. Uir. La
 lib⁹ aggredif v̄nerē saturnia dictis. Aliqñ aggeredi ponit
 p̄ icipe. Lac. li. v. Oēs tñ illō arguebāt q̄ illo potissimus t̄ps
 id opis eēt aggressus quo furebat odiosa crudelitas. Aliqñ
 p̄ teta re. Sal. i. Jug. Oēs asp̄itates sup̄uadere naturā ē lo
 ci vincere aggredif. Sciēdū ē q̄ hec v̄ba. Aggredior adeo
 oz alloquoz ⁊ filia ad p̄positioe eis adiūcta cū actō solo ele
 gati p̄ponit q̄ si simplicia eoz actō ad p̄posita iūgant: vt ag
 gredior boiem: nō gradior ad boies. Dicim⁹ et aggredior te
 dictis: q̄nī cū calliditate. Uir. Talib⁹ aggredif dictis.
Agrigentū: v̄bs Sicilię. vnde Empedocles p̄hs: ⁊ phalaris
 tyrannozum s̄quisimus originem duxerunt. Hinc agrigen
 tinus a. um. pe. pro. vt tyrannus agrigentinus.
Agripinēsis colonia oca ē ab agripina Neronis m̄re: q̄ vt v̄z
 suā extremis quoq; natiōib⁹ oītarer i oppidū v̄bioz q̄ sūt
 in Germania inferioze in quo genita erat colonia deditur.
Agrippe seu Agrippe ab egro ptu vt docet Hel. oñr quoz in
 nascēdo nō caput: s; pedes p̄mi extiterūt q̄ part⁹ difficillim⁹
 ⁊ egerimus habet ab egritudine ⁊ pedib⁹ appellari. L. oñ
 ros at p̄ueros eē i v̄ero. Varro scribit capite ifimo nixos:
 sursum pedib⁹ elatis nō vt boīs natura ē: s; vt arboris. Nā
 pedes cruraq; arboris appellat̄ ramos: caput stirpē atq; ra
 dice. Quī inq̄t h̄ naturā forte ouerū i pedes brachisq; plerū
 q; deductis retineri solēt: egrinus tū mulieres emunt.
Agrios latine dicitur agrestis: feror imitis.
Agnus. Vide infra in aspirandis αἴνος purus castus: inde
 christus agnus dei d̄z: est et arbutula qua v̄ie oēs oznabā
 tur athenis in festo palladis dicta aut ab a p̄uatiua ⁊ γει
 ναω genero quoniam inducit castitatem.
Agogus pe. pro. latine dicitur ductoz: dux v̄ie αἴνοος ἀπο
 του ἀγεινο τὸ λατὸν μαίνει.
Agolū pe. coz. pastoralis baculus quo pecudes aguntur.
Agon locus certaminis romē q̄ Circus flaminius dicebat̄: ⁊
 plerūq; ponit̄ p̄ ipo certamine: q̄nq; ē p̄ studio. Est ⁊ agon
 victimarij v̄bū p̄ agone. Qui. li. j. fa. Qui callido strictos tin
 ctur⁹ sanguie cultros: sp̄ agat ne rogat: nec nisi iustus agit:
 ⁊ Sene. li. iij. otrouerhaz. Larifer manu tollat deicide respi
 ciat ad patrem ⁊ dicat agon. Qd̄ fieri solet victimis.
Agonia pe. coz. ozū. ⁊ agonalia ozū vel ium. Ludi q̄ fiebāt in
 honozē agonij dei ab ā sine γωνία angulus: qz loc⁹ i quo
 h̄mōi ludi fiebāt erat sine angulo. Qui. li. j. fa. ⁊ pius anti
 quus dicebat agonia sermo. Sunt q̄ agonia dicta velint fa
 crificia: q̄ fiebāt in mōte: q̄nī agones mōtes vocitarēt. Cū
 mons Quirinalis agon⁹: ⁊ collina poita agonēsis ē appella
 ta sed ē αἴνοια timoz sollicitudo concertatio vt Socra
 tes in auagoza ⁊ αἴνοια sterilitas quedam parien.
Agonia. e. pe. coz. hostia que imolabat̄. Antiq̄ enī agonias ab
 agendo hostias vocabant. Rursum agonia accipitur pro ti
 moze ⁊ sollicitudine que mentē verat: vt in euāgelio. Et fa

ctus in agonia prolixius orabat.
Agonius dicebatur deus qui p̄fideret rebus gerendis. Et
 agonius dies erat quo rex agoniam hostiam imolabat. Et
 agonius molestias inferens dicitur.
Agonisma atis. certamen: vt de diuo Anastasio legitur. Sui
 agonisma gratanter susceperit. Proprie tamē palma seu p̄p
 mium agonisma dicitur.
Agonista q̄ i agōe p̄tedit. Hęc αἰώνιος ἡς d̄z certator pugil.
Agonisticus a. um. certatorius: quod ad agonem p̄tinet. Aug.
 in psal. interpretatione. Agonistica ista vana ⁊ ludicra non
 debet affectare christianus.
Agonotheta pe. coz. munerarius: q̄si agonis dispositoz seu p̄e
 ctus: q̄ p̄mū certantib⁹ in quolibet ludoz genere p̄ponit. q̄
 lis Aeneas ap̄d Uirg. Lōponit enī sic αἰώνια γένοος cer
 tamē ⁊ τῶς εἰς τῆς τῶος positus dispositoz. Aug. Non au
 dis athletā d̄nī ab agonotheta petentē adiutorium pugne.
 Die. Iste agonotheta non propterea nos pugnare voluit
 vt nos possit benedicere.
Agonizo pe. pro. neu. ⁊ Agonizo de po. s̄gt̄ oimico contendō.
 Dier. in eccle. Agonizare. p̄ aia tua. p̄ iustitia. L. yprianus ad
 Mōysen. Oīs qui agonizatur in oibus continens est.
Agoranom⁹ pe. coz. apud Plau. edile s̄gt̄ q̄ in Lap. ait. Euge
 edictionis edilitias hic q̄dē h̄z: mirūq; adeo est nisi h̄c fece
 rūt sibi etoli agoz nomū. Dicit agoranom⁹ a foro rex vena
 liū cui regulā p̄scribit: s; si grēcā liguā audire volum⁹ aliud
 s̄gt̄: quoniā αἴνοια καὶ αἰνοπος τὸ φεγγουαὶ καὶ
 ἀπὸ τοῦ νεμειρ νομοζ q̄nī qui fori ius haberet.
Agoreus a. nostris m̄dinarius villa emens ab agozazo emo.
 Doza. Daumie defende decus camene lenis agozoz. Agoza
 enī fori venaliū d̄z qd̄ etiā pro concione: pro p̄agio rei pro
 re vendita: ⁊ pro foro iudiciali quā d̄ozq; ponitur.
Agrapus pe. coz. latine non scriptus dicitur.
Agrini: siue Agrinenses dicti sunt populi ab v̄be Agyrice
 siue agurio.

A ante **B**

A ante **B**

Abenus. a. um. idē qd̄ greus. Uirg. Et luce coruscus abena.
Aio is. it. aieb⁹ as. ar. Ai aisti ait. ainus stus. Aug. Uos adiciē
 tes in malo aistis. Plau. in asi. Me vince v̄nū ex oibus at
 q; illā amare aiebas. Neuius. Uel ai. vel nega. Li. de fi. bo.
 Quasi ego id eudem qd̄ ille aiat aut neget.
Aius deus a romanis dicitur est ab eo q̄ aiebat. Nā olim Ro
 me audita vox est silētio noctis clarior humana voce: que
 iuberet magistratibus nunciari gallos aduentare: ⁊ vt pro
 uiderēt ne roma a gallis caperet: ex eo dicitur ē deus Aius.
 loquens sicut docet. Li. lib. ii. de diui.

A ante **L**

Ala. q̄ anes volāt. Ai cui⁹ similitudine ala ē d̄z locus ille v̄cauus
 subter brach: ius i boie q̄a i eo pili q̄nī p̄nēna sciūt. P̄ly. li. xi.
 Elephas tñ sub armis duas. smāmas: nec i pectozē s; citra
 in alis occultas. Dic hircin⁹ odor ille occipit̄. pp̄ze tñ vocat̄
 axilla: a q̄ fit ala. Cōtra P̄ris. q̄ vult axillā p̄ diminutiōes fie
 ri ab ala ⁊ maxillā a mala. Licerensis hęc sūt v̄ba. Quinēna
 v̄ba sepe h̄būt nō v̄sus cā s; aurū. Quō at vester axilla ala
 fact⁹ est nisi fuga h̄e vastioz: quā l̄az ē te maxillis ⁊ axillis
 ⁊ verillo ⁊ paucillō cōsuetudo elegās latini sermonis enel
 lit. S; hoc nomē qd̄a aspirant. D̄z ⁊ asella: vt in sacris h̄ris.
 Abscōdit piger manū sub asella. P̄zterea ala dicta ē equus
 turma: q̄ pedites tegat alaz vice. Nā in equū ordibus cir
 cūlegiones dextra sinistraq; tanq̄ ale auuū cozpozibus loca
 banf. Uirg. lib. iij. Dū trepidant ale: saltusq; indagine cin
 gun. Inde dicti sunt equites alares vel alarij.
Alarius. a. um. qd̄ est ale equū turmę Cū alarij equites.
Alatus. a. um. ab ala auuium quod habet alas. Allatus vō per
 duplex. ll. appozatus.
Alauda auis: que olim. Salerita vocabat̄. qz apicē h̄z. h̄ ē plu